

René:

POHÁDKA O BOŘIVOJOVI

(Věnováno Tomovi)

Bylo nebylo...

Psal se rok 1794. Před nedávnem jsem dovršil dvacet pět let, byl jsem vyučený u svého otce truhlářem a doma jsem pomáhal v dílně. Práce bylo čím dál méně, zvláště u nás na malinkém městečku, kde naše rodina mnoho let provozovala praxi. Otec se po mnohých úvahách rozhodl, že je na čase, abych šel do světa na zkušenou, něco se tam přiučil a pak se vrátil. Chtěl mi následně předat živnost. Moc se mi nechtělo, doma jsem se měl celkem dobře, život plynul bez starostí v zajetých kolejích.

Nakonec jsem vyrazil, putoval jsem dost dlouho od vesnice k městu a od města k vesnicím. Problém byl, že jsem nemohl nikde zavadit o práci, všichni mistři buď již měli tovaryše nebo si vystačili sami. Peníze z domova mi pozvolna ubývaly a já ztrácel naději, že se někde uchytím. Přemýšlel jsem i o tom, že se vrátím s ostudou domů.

Byl horký letní den, slunce páliło. Vstoupil jsem do lesa, obklopila mě vůně jehličí, zpěv ptáků a lesní příšeří. Ve stínu se dobře šlo. Úzká cesta se všelijak klikatila, zaslechl jsem zavřeštění sojky. Zřejmě tam někdo byl. Měl jsem obavu z různých lapků a zlodějů, kterými se v lesích jen hemžilo. Nechtěl jsem přijít o pár měďáků, které mně ještě zbyly z domova.

Najednou slyším šplouchání vody. Plížil jsem se tiše za zvukem, prodíral se různými keři, až se mi podařilo rozhrnout větvíčky a podívat se. Uviděl jsem malé lesní jezírko obklopené ze všech stran stromy, obrostlé hustou vegetací. V jezírku se ráchal nahý chlap, šaty měl naházené na hromádce u padlého kmenu, byl celý zmáčený, lil si dlaněmi vodu na hlavu s oříškově zrzavými vlasy, měl i bohaté vousy. Domníval jsem se, že mu je kolem čtyřiceti let. Postava nebyla příliš vysoká, spíš mohutná. Široká ramena. Svalnaté ruce, břicho a hrud' hustě porostlé rezavým chmýřím. Silný pták se bimbál mezi pevnými stehny. Velké pevné koule se míhaly v rezavém porostu. Otočil se ke mně zády a poléval se znovu vodou, která stékala po zádech na krásnou a pevnou prdel. Velké pŕlky se blýskaly kapkami vody. Vždy když se sehnul, rozevřely se, viděl jsem hustý rezavý porost. Chlap měl zcela mléčně bílou pleť, jen ruce k loktům byly opálené a na ramenou byly nasety zlatavé pihy. Scéna mě tak vzrušila,

že se mi hned postavilo péro. Nikdy jsem nahého chlapa neviděl, sice jsme si s kluky v dětství honili ptáky, ale tenhle muž byl třída.

Uvolnil jsem kalhoty, rukou jsem rychle kmital nahoru a dolů, soustředění bylo veliké. Nespouštěl jsem oči z jeho zadku a on mezi tím postupoval ve vodě směrem ke mně. Radostně se máchal a rozstříkával vodu. Udělal několik kroků a rychle hmátl do keře. Popadl mě za ruku. Já se strašlivě lekl, nebyl jsem schopen pohybu. Jeho tlapa mě pevně svírala zápěstí a on promluvil: "Vidím, že nejsem sám, že tady mám šmíráka, kterému se dokonce líbím" a plácl mě druhou rukou přes ptáka. Byl jsem jako v tranzu, vybavil jsem si, jak mě táta zřezal řemenem, když nás kluky přistihl doma v kůlně, jak jsme si honili péra. Tři dny jsem pak nemohl pořádně sedět.

Chlap se zeptal: "Kolik je ti let?" Vykoktal jsem: "Dvacet pět mi bylo." On jen přikývl a pak si klekl. Vzal mé trčící péro do ruky, shrnul předkožku, až vyjel růžový vlhký žalud a pak si ho k mému údivu vsunul do pusy. Zalila mně vlna podivného tepla a příjemný pocit. Nikdy jsem nic takového neviděl a nedělal. Laskal mě žalud jazykem, systematicky dlouze a táhle mně ho zasunoval a pohybem hlavy i vytahoval z pusy. Zmocnil se mě slastný pocit, který jsem neznal, velice mně to vzrušovalo. Pak nechal ptáka vyklouznout z pusy, naslinil si prst. Já jsem si všiml, že i jemu se postavil pták a trčí proti mně ze zrzavého hnízda chlupů, z předkožky vyčnívala část žaludu s vlhkou kapičkou. Znovu mě nasál a já cítil, jak se mi nasliněný ukazovák začíná dobývat do stažené dírky. Nejprve jen na krajíček a pak hlouběji, až tam byl celý. Nebolelo to, ale tlak mi jakoby pronikal celým tělem. Rytmicky kroužil a projížděl dirku tak dlouho, až prst pronikal do střeva bez odporu. Zažíval jsem další zvláštní pocit. Najednou přestal. Postavil se a řekl: "Tak a teď to samý budeš dělat ty mně a když ne, ulomím prut a zmaluju tě prdel tak, že si tejděn nesesedneš, abys věděl, že šmírovat se nemá!" Udělal krok směrem k vrbovému keři. Rychle jsem si klekl: "Udělám všechno a rád, určitě budete spokojenej."

Vzal jsem péro do ruky, bylo silné a asi sedmnáct centimetrů dlouhé. Shrnul jsem předkožku, olízl vlhký žalud a zasunul ho do pusy. Chlap se zaklonil, chytil mě za ruce a položil si je na své teplé pŕlky. Zařal jsem do nich prsty a on začal prudce přirážet. Bylo to sladké. Horký úd mi jemně pulzoval v puse, koule se pružně dotýkaly mé brady, chlupy lehce šimraly tváře, když chlápek rázně ptáka vytáhl. Přerušovaně funěl a trochu se třásl. Pak znovu promluvil: "Vidím, že jsi učenlivej a poslušnej. To se mi líbí. Teď se předkloň, dej hlavu dolů, chyt' se tady toho padlýho stromu, široce se rozkroč a hodně vystrč prdel!" Neprodleně jsem udělal co chtěl. Pak jsem cítil, že mi do staženého otvoru proniká prstem. Zpočátku pomalu a pak čím dál rychleji. Svěrač se uvolnil, příjemný tlak slábl. Prst vyklouzl a já cítil na uvolněné dirce vlhký žalud. Cítil jsem silný tlak, bylo to bolestivé, ale jen na kraji, pak vrazil čuráka hlouběji a na doraz. Začal prudce přirážet, trochu jsem vzdychal bolestí, ale on přirážel čím dál tím rychleji. Bolelo to víc, kroutil jsem se, ale to ho víc vydražďovalo. Levou rukou mě držel pod břichem a pravou zespodu pod krkem. Znovu prudce přirážel, ozval se hlasitý výkřik, jeho tělo ztuhlo bez pohybu, párkrát ještě přirazil a znovu ztuhl. Sevření rukou se uvolnilo, pták vyklouzl.

Chlápek rychle oddechoval, funěl a pak řekl: "Tak a teď můžeš ty mně, aby sis taky užil!" Bolela mě dírka, on zaujal pózu jako já předtím, prdel proti mně čněla vyzývavě. Celý zmámený jsem přistoupil blíž. Položil jsem dlaně na ty veliké pevné bílé pŕlky a roztáhl je od sebe. Poprvé jsem viděl zarostlý stažený otvor. Velice mě to vzrušovalo, chlápek si roztáhl pŕlky sám. Já si naslinil ukazováček a položil na hranu, zatlačil jsem a zasunul celý. Pronikal snadno bez odporu. Chvilku jsem rychle projížděl až se najednou dírka uvolnila a rozevřela sama. Překvapilo mě to, prst jsem vytáhl. Nasadil jsem žalud na otevřený otvor, začal lehce tlačit a pronikat na doraz. Zalila mě nepředstavitelná slast. Střevo mě pevně a horce svíralo, bez odporu jsem divoce přirážel až ke kořeni, koule pleskaly o stehna. Najednou mi projela tělem nekonečná rozkoš, chvěl jsem se, semeno vystříklo, tělo se mi prohnulo, dech zrychlil. Uvolnil jsem se, pták vyklouzl, svezl jsem se na zem. Chlap se postavil, oblékl si kalhoty a jakousi halenu s krátkým rukávem, zapnul opasek. Já jsem se domníval, že odejde bez rozloučení a já zůstanu sám se svými pocity, které budu muset utřídít.

Zažil jsem něco nepředstavitelně krásného, o čem jsem nemohl ani snít, protože jsem byl nepopsaný list papíru. Muž si sedl na kmen stromu. Já si natáhl gatě, utáhl řemínek v pase a on promluvil: "Nestačil jsem se ani představit, jsem truhlářský mistr Zbyšek. Žiju ve větším městě za tímhle lesem. Mám tam dŕm s dílnou a osmi učedníky mezi sedmnácti a devatenácti lety. Je s nima dost práce. Udělal jsem si písemnou smlouvu s konšely, že za stravu a byt u mě dostanou výuční list. Jejich práce je zadarmo. Jsou to sirotci a městští mi přispívají i trochou peněz. Vzhledem k tomu, že mám hodně zakázek, je každá ruka dobrá. Vaří nám kuchařka, která denně dochází ze sousedství a má za to slušnej plat. A co děláš ty?"

Pozvolna jsem se vzpamatovával z nečekaně prožitě rozkoše a odpověděl jsem: "Vyučil jsem se u táty truhlářem. Teď jdu na zkušenu, ale nemůžu zavadit o práci, je to bída." Mistr Zbyšek moc nepřemýšlel a hned opáčil: "Jestli chceš, můžeš u mě nastoupit jako tovaryš. Jak jsem říkal, mám hodně zakázek, nemůžu všechno stihnout sám a na učedníky musí být denně dohled, jinak by nedělali nic a zvlčili by. Co ty na to?" „Velice rád s tebou půjdu, jmenuju se Bořivoj. „ Tak dojednáno, abychom do večera byli doma.“

Cesta se vlekla, i když jsme si celou dobu povídali. Dorazili jsme za tmy do mnohem většího města, než bylo to, ve kterém jsem dosud žil já. Strážní u brány mistra Zbyška znali, dostali jsme se bez problémů až k domu. Byl jednopatrový a značně rozlehlý. Vstoupili jsme velkou branou dovnitř. Zbyšek mě zavedl do malé komůrky v prvním patře, kde stála postel se skříní a stůl se židlí. Takový přepych jsem neměl ani doma. Pak jsme povečeřeli a šli spát. Dlouho jsem se převaloval a probíral vše, co jsem zažil. Těšil jsem se, že obstojím a osvědčím se. Lesní příhoda dávala tušit, že vše bude mimořádně zajímavé.

Ráno mě mistr vzbudil a zavedl do veliké kuchyně s dlouhým stolem. Kolem sedělo všech osm střapatých učedníků. Kluci se bavili, jedli bohatou snídani. Doma jsme

nikdy tolik jídla neměli. Mistr zřejmě dost vydělával. Sedli jsme si ke stolu a on mě představil. "Tak tohle je náš nový tovaryš Bořivoj, budete ho poslouchat tak jako mě!" Všichni si mě zvědavě prohlíželi a pokračovali v jídle. Kuchařka už připravovala oběd a rachotila hrnci. My s mistrem jsme procházeli domem, abych se mohl se vším seznámit. Byla tam veliká dílna, vedle místnost, kde spali učedníci. Napravo se nacházel sklad dřeva, další místnosti a vstup do sklepa. Pak mi mistr přidělil práci a dodal: "Celej měsíc má vždýcky jeden kluk službu. Je k ruce kuchařce, uklízí ten jejich brloh, dílnu, nosí nákupy a dřevo do pece a kamen a dělá další práce potřebné pro chod domácnosti. Toho v dílně neúkoluj."

Čas začal rychle ubíhat. Seznámil jsem se se všemi učedníky a chodem dílny a celé domácnosti. Kuchařka každý den sklídila nádoby po obědě, pak připravila něco k večeři a po druhé hodině odpoledne odcházela domů. My jsme si pak večeři vzali sami. Kluky jsem již začal rozeznávat jmény. Ptal jsem se jich, jak se jim u mistra líbí. Dověděl jsem se, že se jim u mistra líbí. Všechno běželo jako dobře namazaný stroj. Všichni věděli co mají dělat. V jedné volné chvíli jsem se bavil s jedním z kluků, jak se jemu zamlouvá mistr a práce. Zrovna měl službu, zasmál se, že nemá moc práce: "Je to tady dobrý, jinde bysme byli o hladu, ale tady máme dost jídla. Práce není moc a dá se zvládnout. Všechno co potřebujeme dostaneme a máme dokonce i svoji společnou ložnici. Měsíční hodnocení se dá vydržet, mistr je přísněj, ale spravedlivej."

Hovor jsme nedokončili, vedle z dílny se ozval hluk a tak jsme se tam šli podívat. Mistr držel za ucho jednoho z kluků: "Tak ty se budeš rvát s mladším a slabším? Přines si tabulku!" Kluk přinesl z poličky malé prkénko s jeho jménem velké asi 10 x 10 centimetrů. Mistr namočil seříznutý brk do inkoustu a udělal na prkénko čárku. Kluk je zase odložil na poličku a dál o tom již nikdo nemluvil.

Uběhl další týden. Jedno odpoledne přivedl soused jednoho z kluků a chtěl, abych zavolal mistra Zbyška. Když přišel hned začal křičet a rozčilovat se: "Tady ten váš spratek mi kradl hrušky, důkladně mu to zatrhnete!"

Když soused odešel, zeptal se mistr kluka: "Měl jsi hlad?" a hned si odpověděl sám. „Ne, kradl jsi z rozežranosti a mlsnosti. Přines si destičku!" Udělal na ní značku a odešel po své práci. Nikdo opět už o ničem nemluvil a na nic se neptal. Trochu mě to vrtalo hlavou, protože doma kdybych udělal něco podobného dostal bych nařezáno. Jak se ukázalo postupně, nebyly to jen tyto prohřešky, ale řada různých jiných větších či menších. Vše bylo rukou mistra Zbyška zaznamenáno na destičky a odloženo.

Nestačil jsem sledovat čas, byl jsem v jednom kole a každý večer jsem hned unaveně usínal, protože mistr na mě převedl většinu práce a starostí s dílnou i učedníky. Sám měl dost starostí s organizací a dopravou zakázek i materiálu. Najednou byla poslední neděle v měsíci. Mistr si zavolal Slavomíra co měl službu: "Dneska je měsíční hodnocení, máš všechno připravený?" „ Mám,“ odpověděl kluk. Pak mu ještě poručil: "Až odejde kuchařka, tak mě zavolej, zamkni bránu a svolěj

dolů ty spratky!“ Mně tajuplně řekl: “Dneska máme měsíční hodnocení, nikam po obědě nechod’. Já se pro tebe pak stavím.“

Když jsme se naobědvali, šel jsem do své komůrky. Slyšel jsem odcházet kuchařku. Pak někdo zamkl bránu. Přišel mistr a říká: “Pojď se mnou dolů.“ Sešli jsme po širokých schodech do sklepa. Uvědomil jsem si, že jsem tam za celou dobu svého pobytu v domě ještě nikdy nebyl. Prošli jsme dlouhou prostornou chodbu. Na konci stáli všichni učedníci. Jindy by se škádlili, překřikovali, smáli a vtipkovali. Teď stáli tiše, usmívali se trochu potutelně jen tři. Mistr otevřel těžké kované dveře. Ocitli jsme se ve velké klenuté sklepní místnosti bez oken. Na stole hořely svíce zastrčené ve svícnu a na stěnách hořely pochodně. Stála tam dvě křesla u stolu a dřevěná lavice. Vypadala, že je asi dva až tři metry dlouhá a půl metru široká. Měla silné nožky udělané z poctivých širokých hranolů. Nebyla vysoká, snad jen sedmdesát centimetrů. Jinak tam byla již jen truhla. Mistr Zbyšek se obrátil na Slavomíra, který měl službu: “Připravil jsi všechno, tak jak jsem chtěl?“ „Ano připravil“ odpověděl kluk. „Tak pozvi prvního výtečníka!“ Přikázal mistr.

Slavomír otevřel dveře a přivedl Jaška. Ten se usmíval a postavil se před sedícího mistra Zbyška. Já jsem si na jeho pobídku rukou sedl do druhého křesla a sledoval, co se bude dít. Sedělo se mi pohodlně a měl jsem přehled do celé sklepní místnosti bez oken. Jašek podal mistrovi destičku a ten ji začal hned prohlížet a zkoumat: “Nemáš tady žádnéj zápis. Dobře jsi pracoval , dostaneš na přilepšenou a na drobný výdaje.“ Vstal, otevřel truhlu, vyndal z ní váček s drobnými mincemi a jednu Jaškovi podal. Jašek si vzal minci , poděkoval a už se hrnul ke dveřím. Slavomír pozval dalšího a zavřel dveře. Před mistra nastoupil Zdislav. Bylo vidět, že učedníci jednají a chovají se tak, jak jsou naučení za léta co jsou v učení. Vzhledem k tomu, že bylo parné léto, měli na sobě jen bavlněné kalhoty uvázané na provázek v pase. Košili nebo halenu teď neměli.

“Tak mi podej destičku“ prohlížel si ji ,“ vidím, že jsi byl vzorný. Tady máš na přilepšenou .“ Podal Zdislavovi minci: “Moc děkuju pane mistr“ a s pusou od ucha k uchu rozesmátou vyšel ven. Slavomír přivedl už třetího kluka. Tentokrát to byl Drahoslav. Vše se opakovalo jako předtím. Začalo mě to trochu nudit. Říkal jsem si, že jsem mohl chodit po městě a sledovat co se kde děje. Litoval jsem ztraceného času. Slavomír přivedl Ctirada. Mistr zavelel :“Tak destičku sem!“ Ctirad se vrtěl, ale podal mu destičku, pohled sklopený k zemi. Mistr si ji prohlížel: “Ale ale, tady je čárek za prohřešky a ještě si vybavuju, že si taky byl drzej na kuchařku. Co mi k tomu řekneš Ctirade? Nic? Dobře, Slavomíre všechno připrav!“

Slavomír vyndal z truhly tři kusy provazu. Ctirad si rozvázal šňůrku na kalhotách, ty se mu hned svezly ke kotníkům. Stál nahý, pěkná svalnatá postava, mezi stehny se houpal velký pták, kolem kterého rašily chloupky. Jinak měl hladkou kůži bez chloupků. Všechno jsem si pečlivě prohlížel a se zájmem sledoval rozvalený v pohodlném křesle. Pak udělal krok a lehl si břichem na dlouhou lavici. Slavomír ho přivázal provazem k lavici přes břicho, přes stehna a ještě i ruce. Nakonec si přinesl

ještě jeden provaz a přivázal ho přes lýtka k lavici. Kluk se nemohl pohnout. Bílý vypouklý zadek měl hladký bez chloupků, dokonce ani mezi půlkami nic nerostlo. Mistr se postavil a zeptal se Slavomíra: „Přinesl jsi z kuchyně tu velkou vařečku?“ „Ano pane mistr, tady ji máte.“ Podal mu vařečku, která měla plochu jako dlaň velkou a byla vyrobená z bukového dřeva asi sedmdesát centimetrů na délku. Mistr vstal z křesla: „Tak aby sis pamatoval, že nemáš bejt drzej na dospělý a na kuchařku zvlášť.“ Řekl k ležícímu Ctiradovi.

Rázem jsem změnil mínění o ztraceném čase, začínalo se mi to líbit. Viděl jsem, že se mistr Zbyšek postavil k prostředku lavice kolmo čelem. Vzal vařečku do pravé ruky, lehce ji potěžkal. S úsměvem zvedl ruku a zkusmo ji položil na půlku zadku. Pak se rozpráhl a šlehl. Ozvalo se ostré prásknutí, jak vařečka dopadla na půlku. Vzápětí naskočilo zarudlé kolo. Hned následovala druhá rána. I na druhé půlce naběhlo kolo. Mistr s úsměvem sledoval prdel, úsměv mu ztvrdl, oči se zúžily do štěrbin. Všiml jsem si, že se mu vpředu vyboulily kalhoty, protože čurák napínal prudce látku tak, že se to nedalo přehlédnout. Já jsem seděl a sledoval divadlo. Začátek výprasku mě tak vzrušil, že jsem měl pocit, že mně snad péro napětím praskne. Kalhoty se mi vyboulily jako mistrovi, zrychleně jsem dýchal. Mistr se znovu rozpráhl a dopadla třetí rána, pak prudce čtvrtá, pátá a šestá. Ctiradovo tělo se vždy při ráně vzepjalo, prsty u nohou se natáhly. Prdel byla sevřená a kruhy se zvětšovaly do sytě ruda. Pak následovala za sebou sedmá a osmá rána. Kluk vzdychal a sténal. Martin požívačně zaměřil pohled na rudá kola na bílých polokoulích a prudce sázel devátou, desátou, jedenáctou, dvanáctou, třináctou a čtrnáctou ránu. Mlaskavé údery zněly klenutým prostorem. Kluk začal brečet. Prdel už byla rudá po celé ploše a místy se začaly objevovat sytě rudofialové skvrnky. Ctiradův brekot mistra Zbyška zřejmě ještě víc vydráždil, protože další čtyři rány byly ještě silnější. Kluk už ječel nepřetržitě. Vzápětí dostal devatenáctou a dvacátou. Mistr odložil vařečku a s gustem plácl ležícího kluka přes dokonale zmalovanou prdel. Řekl jen: „Doufám, že si to budeš všechno pamatovat a polepšíš se! Slavomíre odvaž ho a přiveď dalšího.“

Já seděl jako v tranzu nemohl jsem odtrhnout pohled od zmalovaného zadku, celá plocha byla rudá uprostřed se vytvořila nádherná rudofialová kola s modrými okraji. Ctirad se s poňňukáváním oblékl a Slavomír hned přivedl Vladislava, se kterým jsem si docela spřátelil. Podal mistrovi Zbyškovi destičku. Ten hned konstatoval: „Máš tady plno zápisů a ještě ses rval s mladším a slabším kamarádem. Slavomíre dělej!“

Vladislav spustil kalhoty. Byl zavalitější než Ctirad. Prsa a břicho měl zarostlé jemnými tmavými chloupky. Velké koule vyčnívaly z chlupů stejně jako silý a krátký úd. Lehl si na lavici a Slavomír ho ihned začal vázat. Měl velikou a širokou prdel, dost zarostlou chlupy, které se černaly mezi půlkami, byly i na stehnech. Tělo měl snědší než předchozí kluk. Zvláště záda a ruce měl opálené do hněda, prdel byla světleší stejně jako stehna a lýtka.

Mistr Zbyšek vyndal z truhly asi pět centimetrů široký řemen, který si přeložil na půl, schoval v dlani přezku. Slavomír dokončil vázání. Zbyšek se znovu postavil z boku

lavice a se zvláštním zalíbením položil řemen na prdel, odměřil vzdálenost ruky a řemenu, mírně ustoupil, aby se mu ruka napjala. Mírně povystrčil jazyk, zdvihl ruku a švihl. Ozvalo se hlasité mlasknutí, jak dopadla silná dvojitá kůže na kůži. Na prdeli zvolna naskočil zarudlý dlouhý pruh přes obě pülky a částečně na stehno. Kluk zasténal, svíral prdel. Mistr zdvihl znovu ruku a znovu švihl. Objevil se druhý pruh vedle prvního. Tělo kluka se vzpínalo a bylo napjaté jako struna. Pülky se svíraly a uvolňovaly. Mistr Zbyšek zkusmo položil řemen na prdel, pro lepší zaměření a pak rychle za sebou třikrát silně uhodil. Vladislav hlasitě řval au, au, au. Celá prdel se už zabarvila, pruhy byly vedle sebe, jeden vedle druhého, jen konce na stehně byly různě dlouhé. Zbyšek přešel na protější stranu lavice, odměřil také vzdálenost, položil řemen na pülky, zvedl ruku a práskla rána. Vladislav napínal nártu nohou, propínal prsty a řval, ale nebylo to nic platné, dostal dalších pět ran rychle za sebou. Na prdeli a druhém stehně se objevily různě dlouhé konce pruhů.

Měl jsem čuráka nalitého stále k prasknutí, ale všiml jsem si, že i mistr má na světlých kalhotách vlhký flíček, tak se mu to líbilo. Přešel znovu na druhou stranu lavice. Opět zaměřil a s notnou silou sázel svižně za sebou jedenáctou, dvanáctou, třináctou, čtrnáctou a patnáctou ránu. Čím víc Vladislav ječel bolestí, tím silněji mistr bil. Znovu obešel lavici, pochopil jsem, že chce aby prdel byla zmalovaná stejnoměrně, ve tváři se mu usadil zvláštní škleb, očima zaměřoval pülky, šlehl dalších pět ran. Dobře jsem je počítal, věděl jsem, že Vladislav jich dostal již dvacet. Viděl jsem, že Vladislavovi tečou slzy. Mistr přešel zpět a plácal rukou ležícího přes sevřené pülky, usmíval se a olizoval si rty, párkrát šlehl naprázdno do vzduchu a povídá: „Tak budeš se znovu prát?“ Vladislav zašeptal: „Nebudu se prát.“ Mistr položil řemen na pülky, odměřil vzdálenost ruky s řemenem a silně švihl. Tělo se škubalo, ale nebylo to nic platné. Následovaly další čtyři rány. Šlehance se rozléhaly v prostoru. Mistr se znovu ptal ječícího Vladislava: „Budeš se prát s kamarádem!?“ „Nebudu“ odpověděl tiše Vladislav. „Nic jsem neslyšel“ řekl mistr. Zvedl ruku a znovu velkou silou, celým zakloněným tělem švihl. Vladislav zařval bolestí: „Nebudu se už nikdy prát, už budu hodnej, budu se snažit, jen už mě nechte, prosím...“ „To rád slyším, odvaž ho Slavomíre!“

Maskavé šlehy a Vladislavův jekot mě strašně vzrušovaly, už i já jsem měl vlhko na kalhotách od soustředěného pozorování a sledování seřezané prdele. Viděl jsem, že si mistr dal záležet, nedělal to poprvé, projevila se jeho chuť a rozkoš z vyplácení. Prdel byla tmavě rudá, na obou stehnech, kde vždy dopadal konec řemenu, se utvořily fialovomodré skvrny a na celé ploše pulek se rýsovaly rudofialové pruhy s bělavými kraji.

Vladislav byl vysvobozen, oblékl si gatě, odkulhal a držel si rukama zadek. Mistr pobídl Slavomíra: „Tak přiveď dalšího výtečníčka.“ Slavomír na nic již nečekal, otevřel dveře vyšel ven a vrátil se s Benediktem. „Tabulku!“ zahřměl mistr. „No tady je zápisů a značek. Vzpomínám si na zničené materiálu, zkaženou práci, lenost a pak taky ta krádež u sousedů. Co mi k tomu řekneš?“ „Já se polepším, krást už nikdy nebudu a hlavně si budu dávat pozor při práci, abyste byl spokojenej.“ Pošilhával při

tom sklopenýma očima po lavici. „To doufám, že se polepšíš, krádeže nesnáším a rozhodně ti nezůstanu nic dlužen. Důkladně ti všechno spočtu. Slavomíre důkladně ho přivaž!“ rozčiloval se mistr Zbyšek, oči mu svítily nedočkavostí.

Zatímco Slavomír důkladně přivazoval Benedikta, prohlížel jsem si ho. Byl nejstarší z učedníků, hřívá kudrnatých plavých vlasů mu blýskala ve světle svíček a loučí. Uvědomil si, že milost nedostane, shodil kalhoty. Lačně jsem se pásl pohledem na jeho úplně bílém hladkém těle bez ochlupení, zpevněném prací v dílně. Kolem ptáka mu vyrůstalo zlatavé chmýří. V devatenácti letech byl skutečně dobře stavěný. Širší ramena, na prsou vyvstávaly malé bradavky, velký úd mu volně visel přes jemně růžové velké koule a celý se mírně pohupoval, dotýkal se při tom pevných a svalnatých stehen. Když si lehal na lavici, prdel se rozevřela a mně se naskytl pohled na staženou narůžovělou rýhu otvoru. Když ležel na břicho, svalnatá prdel se vyzývavě klenula do výšky z úzkých boků. Svaly byly sametově hladké a přecházely na hraně zad ve štíhlý pas. Také tady nebyl žádný chlup ani chloupeček. Nádherná prdel mě přitahovala, začal jsem se těšit, až se začne barvit do ruda, protože to na ní bude zřejmě výborně patrné.

Mistr zkontroloval přivázání a zeptal se Slavomíra: “Kde jsou pruty?” On ze stolu podal několik prutů a dodal: “Čerstvě jsem je dnes ráno uřízl, jak jste poručil mistře.” Zbyšek jeden zelený vrbový prut vybral, vyňal z truhly krátký nožík a prut zkrátil přibližně na osmdesát centimetrů délky. Prut byl silný asi jako malíček. Zkusmo s ním švihl do vzduchu, až to zasvištělo. Byl spokojen. Já jsem se těšil na podívanou, protože jsem věděl z vlastní zkušenosti, že prutem to bolí strašlivě.

Mistr přistoupil z boku k lavici, prut položil na zatím uvolněné pŕlky, kousek ustoupil, aby měl zase ruku nataženou. Podíval se na mě. Už se zase usmíval, špička jazyka mu vyčnívala ze rtů, oči se zúžily do škvírek, čurák trčel v kalhotách šikmo vzhůru. Zvedl ruku, lehce se pak zaklonil a sekl. Ozvalo se svištění šlehnutí úderu. Benedikt lehce zakňučel. Mistr přešel na druhou stranu. Na obou pŕlkách naskočil žhavě rudý tenký pruh. Znovu položil prut na pŕlky, zvedl ruku, zamířil a zasvištěla druhá rána. Benedikt vydal vysoký fistulový zvuk. Než obešel lavici naskočil druhý tenký pruh. Benedikt sebou házel, ale přivázání bylo pevné. Mistr střídal strany lavice. Třetí,čtvrtá, pátá šestá, sedmá osmá rána. Bitý Benedikt přidušeně kvílel. Prdel už neměla tenké proužky, ale na polokoulích se vytvořil jednolitý rudý pás. Zbyšek si to užíval, rány vedl přesně vedle sebe, devátou, desátou, jedenáctou a dvanáctou.

Benedikt hlasitě ječel, jeho nářek mě vzrušoval k nepřičetnosti, rudá barva se odrážela od zbytku bílých pŕlek. Nemohl jsem se nabažit pohledu. Trestaný se třásl, bolestí ječel silněji, slzy mu tekly z očí, řinul se z něj pot. Mistr Zbyšek znovu zvedl ruku a zasadil svištlivou silnou ránu, která šlehla do prohybu mezi zadkem a stehnem. Benedikt zařval ještě víc. Ihned naskočil fialový proužek. Následovaly další čtyři prudké údery. Počítal jsem si je pro sebe, již jich bylo sedmnáct.

Polokoule již byly vybarveny fialovorudými proužky s naběhlými jelyty. Benedikt se snažil zdvihnout, svíral a uvolňoval pŕlky, které se nepřetržitě chvěly. Mistr položil

prut na jedno zvlášť naběhlé jelito a silně švihl po devatenácté. Na vrchu půlek se objevily jasně červené kapičky. Přešel na druhou stranu, znovu zamířil a ještě silněji šlehl. Vedle řady rudých kapiček se objevila další červená šmouha a vytryskly další kapky krve. Trochu se rozlily a stékaly dolů. Prdel byla zbrázděná fialovými jelyty s dvěma malými stékajícími stružkami krve. „Doufám, že si to budeš pamatovat!“ zahřměl mistr. Zbitý Benedikt zamumlal, že bude, utřel si obličej a vypotácel se ven bez kalhot. Mistr poručil ještě Slavomírovi, aby mu dal po skončení hodnocení studený obklad a hned pozval dalšího učedníka. Jeho vydráždění a vzrušení bylo na vrcholu. Všiml jsem si zase, že čím víc Benedikt ječel, tím silnější dostával od Zbyška rány. Velmi jsem ho obdivoval, že přestal s bitím a neudělal mu ze zadku krvavou sekanou. Při prvních kapičkách přestal.

Slavomír přišel s Heřmanem, který byl poslední na řadě. „Tak ukaž tabulku. Už si vzpomínám, zkazil jsi drahý materiál hloupou nepozorností, teď si zapamatuješ, že v truhlářské práci musíš myslet dvakrát měřit a jednou řezat.“ Heřman se kroutil, sklopil modré oči: „Já vím, já si to budu, pane mistr, pamatovat. Už si budu dávat pozor. Já si odpracuju ten materiál v kuchyni. Můžete na to zapomenout?“

Heřman byl ze všech osmi učedníků nejmladší. Já si ho samozřejmě důkladně prohlížel. Přes to, že byl nejmladší, byl ze všech nejvyšší. Měřil určitě metr devadesát. Delší hnědé vlasy mu spadaly na ramena, blýskal po nás modrýma očima. Celkově byl silnější, ale ne tlustý. Ve svých sedmnácti letech nebyl ještě svalnatý. Prsa a břicho měl holé. Začal dál smlouvat: „Odpustíte mi to?“

Mistr Zbyšek si ho prohlížel, stál s vyboulenými kalhotami a lehce se šklebil při rychlém přemýšlení: „Zapomenout bych mohl, ale jak by k tomu přišli ostatní kluci, co spravedlivě dostali na holou a nesmlouvali.“

Bylo vidět, že je stále silně vzrušený, tváře mu jen hořely, rychleji dýchal. Pochopil jsem, že nechce přijít o další slastný zážitek. „Podej mi tu laťku, co jsi si měl přinést z dílny.“ Heřman ji měl schovanou za zády, podal mu jí. Byla z bukového dřeva asi metr dlouhá, sedm centimetrů široká a přibližně centimetr tlustá. Zbyšek si ji prohlížel, švihl s ní do vzduchu, až to svištělo a vymyslel šalamounské řešení: „Abys neřekl, že jsem nespravedlivej nelida, udělám to takhle. Kolik je tady u nás nejnižší sazba při výprasku na holou?“ Zbyšek hned odpověděl: „Prosím dvacet ran.“ „Výborně, pamatuješ si aspoň něco, tak já ti půlku prominu a dostaneš jenom deset. Slavomíre, do práce!“ Kluk si povzdechl, ale uvědomil si, že deset je lepších než dvacet ran a rozvázal si kalhoty, které spadly na podlahu. Velké tělo i nohy byly zcela holé. Kolem bimbajícího se ptáka rostly jemné hnědé chloupky, předkožka byla hodně zkrabacená, kůže na koulích se napínala a leskla.

Slavomír ho hned přivázal k lavici. Zbyšek se znovu postavil z boku. Zkusmo opět švihl do vzduchu. Já jsem si vychutnával pohled na masitou prdel. Byla krásně hladká bělavá, jako celé tělo. Zbyšek Natáhl ruku a položil lať na půlky. Zaměřil laťku tak, aby asi deset centimetrů přečnívala přes půlky. Oči zaměřil na prdel. Zvedl ruku a prudce šlehl. Heřman se napjal. Na prdeli naskočil široký rudý pruh a rána

rezonovala mezi stěnami. Znovu zamířil a podruhé udeřil. Rána byla ještě silnější a na půlkách naběhl další široký rudý pruh. Kluk vykřikl. Třetí, čtvrtá a pátá dopadla se stejnou silou. Kluk se dal do breku a prosil. Zbyšek přešel na druhou stranu. Já zas sledoval rudou prdel. Zbyšek rukou s gustem popleskal půlky. Odstoupil, zamířil a s pádnou silou uhodil. Heřman se cukal, napínal svaly na stehnech a lýtkách, pohyboval prsty u nohou. Tekly mu slzy. Sedmá rána, osmá, devátá a desátá. Každou vedl Zbyšek vši silou ruky. Mě fascinovala zase prdel. Obliny vrchní části půlek byly jasně rudo červené, bez jelit a fleků. Slavomír kluka odvázal, on si oblékl kalhoty a s posmrkáváním odešel.

Mistr Zbyšek se obrátil ke Slavomírovi: “Musím tě pochválit, všechno jsi udělal správně a přesně, dobře jsi se připravil. Opravdu jsi se snažil. Kolikrát jsi tady měl už službu?” Slavomír odpověděl: “Už desetkrát, kluci sem nechtějí chodit, tak jsem si to s nima několikrát vyměnil. Říkají, že je to nebaví, že je to ztráta času, že přijdou v neděli o celý den volna.” „Dobře, tady máš odměnu, uvidíme jak to vymyslíme příště. Možná, že bys tady mohl mít službu vždycky. Důkladně všechno zvážím a promyslím. Dej jim teď obklad, kdo ho bude chtít. Tady máš odměnu za dobrou práci.“ Slavomír se šťastně při odchodu křenil.

Zůstali jsme se Zbyškem sami. Zbyšek zavřel dveře na závoru. Pak si rychle strhl košili, rozepl nedočkavě pásek a odkopl kalhoty. Už nahý mi rychle sundal košili, rozvázel tkanici na kalhotách a stáhl mi je dolů. Můj strašně naběhlý a vlhký čurák mu vystřelil do břicha. Bylo vidět, že se velice zaradoval, lehce mi ho pohladil, ale hned mě sunul ke stolu. Pevnou tlapou mě předklonil a roztáhl nohy. Pak jsem cítil jak mi roztahuje půlky a prudce do mě vniká. Strašně rychle přirážel, čuráka měl vlhkého od dlouhého vzrušení. Mě to teď už tolik nebolelo jako poprvé. Ještě několikrát rychle přirazil, silně mě sevřel, hlasitě zařval při výstřiku semene. Silně se třásl a hlasitě sténal. Pak jsem cítil, že čurák vyklouzl z objetí svěrače. Bez vysvětlování pak zaujal stejnou pózu, jako před tím já. Nastavil mi rozevřené půlky a sám si je roztáhl dlaněmi. Viděl jsem růžově hnědavou otevřenou díрку, kolem které rostly zrzavé chloupky. Nasadil jsem vlhký žalud a prudce zarážel. Svěrač nekladl odpor. Po dlouhotrvajícím vzrušení jsem jenom krátce zběsile přirážel, až mi koule hlasitě pleskaly. Prudce jsem vystříkl, projela mnou nekontrolovatelně rozkoš, až jsem se prohnul a zachvěl. Čuráka jsem nechal vyklouznout. Pak jsme oba padli do křesel, jako opilí jsme hlasitě oddechovali.

Po chvíli Zbyšek promluvil: “Už u jezírka jsi se mi líbil, nebyl jsem si jistý, ale teď vidím, že jsem vybral správně. Sledoval jsem tě při výprascích. Byl jsi hned vzrušenej, péro tě trčelo jako tyčka, když kluci dostávali až vřískali.” „Já na tobě viděl, že jsi se taky hned vzrušil.“ Odpověděl jsem. „To máš pravdu, není nic krásnějšího, než vzít řemen nebo prut a lískat do těch pěkných prdelí bez smilování, až jsou rudé.“

„Ale já bych rád věděl, jestli tebe vzrušuje, když bys vyplácel nebo, když bys sám dostával?“ Řekl Zbyšek. „ Pro mě je nejkrásnější pocit, kdybych sám mohl vyplácet

na holou. Mě už to vzrušuje od dětství. Ve třinácti letech jsem poprvé šmíroval doma tátu, když vyplácel na holou bratra. Taky, když jsem se od kluků dověděl, že dostanou, šel jsem tam šmírovat. Když začali dostávat, vstoupil jsem dovnitř, abych viděl rudou prdel a hloupě jsem jako vyřizoval nějaký vzkaz kamarádovi. Dnešek pro mě byl nejkrásnější zážitek. Nikdy jsem si tak neužil," řekl jsem.

Zbyšek kýval hlavou: "Výborně, konečně jsem našel někoho, koho jsem hledal. Příští měsíc při hodnocení už budeš vyplácet jenom ty a já se budu dívat. Jsou také lidi, kteří rádi dávají výprask na holou, ale i rádi dostávají," prohodil tajemně. Na nic jsem se již nevyptával. Měl jsem úplně plnou hlavu neutříděných zážitků. Zhasli jsme svíčky i louče a šli po své práci.

Celou noc jsem nespal, byl jsem plný dojmů, které se mi nesmazatelně vryly do paměti. Pocit, že budu moci sám vyplácet na holou, všechno organizovat a o všem rozhodovat, mě naplňoval blažeností. Přemýšlel jsem i o několika zlepšeních, která by se dala snadno realizovat.

Ráno jsem hned zašel za mistrem Zbyškem, abych se s ním domluvil. Řekl jsem, že mám nápad na vylepšení výprasků a on mi dal zcela volnou ruku. Nemusím se s ním již o ničem radit a vše mám udělat, jak uznám za vhodné. Zaradoval jsem se a dal se do práce. Výprask na lavici byl pěkný na pohled, ale vymyslel jsem takovou zvláštní „kozu“, přes kterou by kluk byl přehozen se zadkem nahoru a s hlavou nízko u země. Zároveň by se k ní dal trestaný snadno připoutat (několika koženými řemeny s přezkami) Odpadlo by zdlouhavé přivazování provazy. Vybral jsem tedy kvalitní dubové hranoly, silné prkno a intenzivně jsem pracoval několik dnů. Dílo již bylo skoro dokončeno.

„Kozu“ byla vysoká asi osmdesát až devadesát centimetrů, obě nohy z hranolů stály otočené šikmo dozadu. Vrcholek tvořil nejširší hranol, od něj spadalo prudce dolů k zemi tlusté prkno asi třicet centimetrů široké, tvořící zároveň třetí opěrnou nohu. Tím byla vytvořena stabilní trojúhelníková konstrukce s nohama asi metr od sebe, ale nahoře jen třicet centimetrů široká (dle šíře prkna). Vše bylo důkladně zabezpečeno tenčími hranolky, které neumožnily konstrukci, aby se rozložila a sesunula. Stačilo již jen přimontovat řemeny, které by u země poutaly roztažené nohy přes kotníky, vpředu dole ruce a také nahoře spodek zad a břicho.

Kochal jsem se již skoro hotovou prací a představoval si, jak tam bude ležet první učeň, když do mé dílničky přišel Slavomír. Prohlížel si konstrukci, chvíli vykládal různé drobnosti, co se udály. Viděl jsem však, že chce něco říct, ale zřejmě neměl odvalu. Přešlapoval, ale pak se zeptal: „Potřeboval bych vědět, jestli budu mít při měsíčním hodnocení vždycky službu? Pořád na to myslím a nemůžu pořádně spát. Už jsi se domluvil s mistrem? Řekl ti něco?“

Otázka mě trochu překvapila, ironicky jsem mu odpověděl: „Ty peníze, co dostáváš navíc, ty dělají divy, co?“ slavomír se naježil: „Já to nedělám pro peníze. Mně se líbí dívat na výprasky. Stejně jsem si dobře všiml, že tebe i mistra to dost vzrušuje. I přes

kalhoty bylo vidět, že vám oběma stály péra.“ Koneckonců měl pravdu. “Podívejme se, čeho sis nevšímal, ještě ti nebylo ani devatenáct a už máš postřeh na péra. Tak tedy řekni, co se ti na výprascích líbí – když dostáváš nebo když bys dával a nebo se ti líbí jen se dívat na rudé prdele?!“ odpověděl jsem. “No já rád koukám, jak kluci dostávají, ale mně by se líbilo, kdybych sám dostal. Za tu dobu co jsem tady, jsem nikdy nařezáno nedostal. Mistr je spravedlivý, nebylo za co. Kluci už dostali každý několikrát a já furt nic. Taky by se mi líbilo kdyby mi někdo po výprasku vyhonil péro a důkladně mě vošukal,“ vyhrllil ze sebe.

„Ale, ale to je překvapení. Obojí se ti může snadno splnit, dostaneš na holou až nakonec, až budou kluci venku a taky tě vojedeme buď oba nebo jen mistr. Spokojen? Čím by se ti líbilo dostat?“ zeptal jsem se. Slavomír vyběhl beze sloz dílny a za chvíli se vrátil. V ruce držel asi šedesát centimetrů dlouhý a asi šest centimetrů široký kožený řemen, zapuštěný do třicet centimetrů dlouhé dřevěné rukojeti. Řemen mi podal se slovy: “Tak tímhle řemenem by se mi to líbilo, sám jsem si ho vyrobil a kůži koupil za ušetřené peníze.“

Pochválil jsem ho: “Opravdu pěkná poctivá práce. S tím se bude vyplácet líp než s řemenem z kalhot. Mistr přesunul vše s měsíčním vyhodnocením na mě. Můžu tedy rozhodnout sám. Budeš už pořád mít službu, když vidím, že máš opravdový zájem. Mistra budu informovat. Vidím, že jsi spokojenej.“

Slavomír byl na vrcholu blaženosti a hned děkoval. „Dobře, a teď tuhle konstrukci se mnou přeneseš do sklepa. Před hodnocením se dohodneme na přípravě akce, budou tam malé změny.“

Další dny celkem bez problémů plynuly. Kluci se snažili i nesnažili. Zapisoval jsem značky na destičky, někdy i mistr, leccos připsal, když byl doma. Parné léto stále pokračovalo, práce pořád přibývalo. Měšťané si přáli nový nábytek, nebo jen opravy. Neměli jsme čas si pořádně oddechnout. Kuchařka přicházela a odcházela. Také ona byla vyčerpána neustálým vařením pro tolik hladových krků. Mistr odjížděl na cesty a zase se vracel utmácený domů. Pak najednou byla poslední sobota v měsíci.

Sešli jsme se se Slavomírem dole ve sklepě. Slavomír už donesl čerstvě uříznuté pruty a také přinesl asi šedesát centimetrů dlouhou březovou metlu. Ta se mi velice zalíbila. Přinesl také i ten svůj kožený řemen. Já jsem si vybral prut, který jsem zkrátil na přibližně osmdesát centimetrů. „Kozu“ jsme postavili na místo lavice. Tu jsme odsunuli ke stěně, aby nepřekážela. Od stolu jsem přesunul jedno křeslo před kozu, aby mistr měl pěkný výhled a bylo připraveno. Z kapsy jsem vyňal šátek a položil ho na stůl.

„Tímhle šátkem pak zavážeš vždycky před výpraskem každému klukovi oči,“ dodal jsem na vysvětlenou Slavomírovi. Pak jsme se rozešli. Já šel ke Zbyškovi, abych ho informoval, že jsem všechno připravil. Zároveň jsem mu řekl všechno o Slavomírovi.

Zbyšek se zaradoval: "Výborně, budeš mít o jednoho víc a pak ho ošukáme oba, už se těším." Oči mu svítily nedočkavostí, jako mlsnému kocourovi.

Nedělní dopoledne rychle uběhlo a po obědě jsme se sešli všichni dole ve sklepě. Mistr vešel dovnitř, uviděl „kozou“, prohlédl si jí a pochválil mě. "Skvělá práce, můžeš začít." Usadil se do připraveného křesla. Řekl jsem Slavomírovi, aby pozval najednou všechny učedníky. Slavomír je přivedl a zavřel dveře. Konečně jsem začal řídit měsíční hodnocení: "Mistr Zbyšek mě pověřil tím, že se mám ujmout vyhodnocení. Budu tedy odměňovat i trestat. Kdo z vás má tabulky bez záznamů? Ukažte mi je."

Ctirad, Vladislav, Benedikt a Heřman mi ukázali tabulky. Skutečně byly bez záznamu. „Vidím, že jste se opravdu snažili a navíc výprask, který jste dostali minule vám určitě pomohl k lepšímu chování i lepší práci,“ hodnotil jsem. Všiml jsem si, že opravdu všichni čtyři dostali před měsícem na holou. "Tak tady je odměna," rozdělil jsem jim malé mince.

Kluci se pochechtávali, protože věděli, že nedostanou nakládačku. Děkovali za peníze a hrnuli se ke dveřím. "Vy čtyři máte volno, zůstane tady Zdislav. Tak ukaž destičku, no jeden záznam vedle druhého," podotkl jsem. Slavomír zavřel dveře. „Sundej kalhoty a Slavomíre připoutej ho!“ poručil jsem rázně.

Zdislav byl osmnáctiletý kluk, plný života, střední postavy. Husté černé vlasy spadaly na ramena, modré oči upřené k zemi těkaly po místnosti, lehce vyšpulené masité rty se stáhly do bojácného šklebu. Když spustil kalhoty, viděl jsem hladké snědé tělo. „Tak a teď se přehni přes kozu, to je moje novinka,“ řekl jsem.

Zdislav se postavil ke koze, opřel se o ní a ohnul se. Slavomír mu připoutal kotník řemenem k levé noze konstrukce, druhou nohu ke druhé noze. Pak zapjal řemen kolem spodní části zad dolů přes prkno a nakonec připjal ruce. Mistr se uvelebil v křesle, naskytl se mu skvostný pohled na Zdislava. Připoutané roztažené nohy mu stály na zemi, prdel čněla do výšky. Mezi zatím nedotčenými půlkami bylo vidět jemně zkrabacenou rýhu svěrače. V rozevřené jamce mezi půlkami kolem rýhy se černalo hustými chloupky. Níž pod jamkou vyčnívaly zarostlé koule. Úd visel volně dolů. Konečně jsem mohl vzít do ruky řemen s násadou.

Otočil jsem se na Slavomíra, který vše pochopil, vzal ze stolu šátek a Zdislavovi důkladně zavázal oči. Já jsem si stáhl kalhoty a tím uvolnil stojící péro. Mohl jsem si je levou rukou snadno honit. Všiml jsem si, že i Zbyšek si stáhl kalhoty a také jemu stál úd jako tyčka.

Přistoupil jsem z boku k lavici, postavil se čelem. Zaměřil se na hladkou vyzývavě vystrčenou prdel. Položil jsem konec řemenu doprostřed vzdálenější půlky a zažíval nepopsatelný pocit slasti, na který jsem tak dlouho čekal. Zvedl jsem ruku a prudce švihl. Hlasité plesknutí se rozléhalo v klenuté místnosti. Naběhl první růžový pruh. Tělo se napjalo a půlky se sevřely. Vysázel jsem další čtyři rány a pak přešel na druhou stranu. Přiložil jsem zkusmo řemen a znovu pětkrát za sebou jsem prudce

uhodil. Kluk tiše naříkal. To se mi samozřejmě velmi líbilo. Plocha prdele už byla světle červená, jen v jamce mezi půlkami byly světlejší plošky kolem zarostlého otvoru. Přešel jsem znovu na druhou stranu, honil jsem si ptáka a znovu se ozvaly silné rány, při dopadu řemenu na pružné maso. Přidal jsem na síle ran. Nářek sílil a já se dostával do správného rozpoložení. Po patnácté ráně jsem opět vyměnil stranu. Z žaludu mi stékaly čiré kapičky vláhy. Znovu jsem pětkrát uhodil. Oči jsem nespouštěl z rudých půlek, které už byly pevně sevřené. Nohy se klukovi lehce chvěly. Naposled jsem změnil stranu a zaměřil vzdálenost. Každou další ránu jsem si vychutnával. Zdislav hlasitě ječel ve vysokých tónech a já si musel přestat honit péro, abych nevystříkal předčasně dávku semene. Zasadil jsem poslední pětadvacátou ránu. Odložil jsem řemen na stůl, přistoupil ke „koze“ a dlaní poplácal sytě rudouprdel, která byla velice horká. Pak jsem rychle natáhl kalhoty. Všiml jsem si, že to samé udělal i Zbyšek, i když jsem jinak neměl čas ho sledovat. Slavomír pak snřal šátek Zdislavovi z očí a obratně ho odpoutal. On se těžce oblékl, otíral si slzy z očí, utřel si nos a beze slova odešel.

„Tak Slavomíre zavolej druhého,“ řekl jsem. Slavomír přivedl Drahoslava. Byl to také osmnáctiletý kluk jako Zdislav. Měl světlé vlasy vyšisované od slunce skoro do běla, jasně hnědé oči, růžové tváře s plnými rty. Důkladně jsem si prohlédl i dětsky drobnou postavu. Horní polovina těla byla do bronzova opálená, bez chloupků. Těšil jsem se, co uvidím, až se svleče.

Musel jsem pokračovat: „Tak ukaž tabulku! Máš tady jenom jednu značku. Co to bylo, příznej se!“ „Zkazil jsem kvalitní dřevo. Já to napracuju v kuchyni a budu dělat i dýl, když mi odpustíte,“ snažil se smlouvat. „Neodpustím, lehni na kozu!“ řekl jsem přísně a čekal co on. Drahoslav se ještě nevzdal. Jakoby cítil již žhavé šlehance dodal: „Jenže Heřmanovi mistr posledně odpustil půlku ran, to není od tebe spravedlivý.“ „Asi máš pravdu, nebylo by to spravedlivý. Dostaneš tedy jenom deset ran, aby sis nemohl na mě stěžovat, že nejsem spravedlivej. Tak už gatě dolů a lehnout!“ Drahoslav sundal kalhoty. Od pasu dolů nebyl opálený, pleť byla zářivě bílá bílá, kontrast bronzové barvy nahoře ještě víc vynikal s bělorůžovou barvou spodní části těla. Od pupíku nad ptáka se vinula uzounká cestička plavého chmýří až k růžovému údu a pevným kulkám. Pak se přehnul a s hlavou dole u podlahy ho Slavomír připoutal. Nakonec mu zavázal oči šátkem. Já jsem přistoupil ke stolu, vzal březovou metličku, stáhl jsem si kalhoty a prohlížel jsem si vystrčenou prdel. Půlky byly velmi bílé masité a hladoučké, mezera mezi nimi odhalovala hlubokou jamku s drobnou rýhou otvoru. Koušek pod vystupovaly hladké a pevné kulky s napjatou zarůžovělou kůží. Z malého údu částečně vyčníval žalud. Položil jsem metlu na vzdálenější půlku prdele. Již nacvičeným pohybem jsem zvedl pravou ruku a prudce šlehl. Metla jemně zasvištěla vzduchem a dopadla. Kluk zaječel, napínal nohy, svíral a rozevíral půlky. Na jedné vzápětí vyskákaly červenavé skvrnky. Šlehl jsem ještě čtyřikrát. Oči jsem nemohl odtrhnout od prdele. Jedna část byla hladce bílá, druhá červená s drobnými rudými a nafialovělými skvrnkami tam, kde dopadly konečky tenkých březových proutků.

Obešel jsem kozu na druhou stranu. Kluk hlasitě sténal, já si intenzivně honil péro a stále sledoval očima zadek. Znovu jsem pečlivě změřil vzdálenost. Ruku jsem hodně zaklonil a opět švihl. Bílá pŭlka prdele se zbarvila, naskákaly první skvrnky. Drahoslav už silně zaječel. Při dalších ranách jekot nepolevil. Po desáté ráně byly celá prdel červená s tmavě rudými a fialovými skvrnami. Zažíval jsem nepopsatelně slastný pocit, ze žaludu mi stále stékal čirý pramínek. Natáhl jsem kalhoty. Zase jsem se nemohl udržet a dvakrát rukou plácl do žhavých pŭlek.

Drahoslav si natáhl kalhoty, slíbil, že se polepší a s fňukáním odešel ven. Slavomír pak přivedl Arnošta. „Tak ukaž tabulku, jáje tady se to hemží zápisy. Lehnout na kozu!“ poručil jsem. Arnošt si sundal kalhoty. Opět jsem prohlížel pěkné tělo. Hnědé vlasy, skoro černé oči, pod nosem a na bradě jemné chmýří zatím neholených vousů. Hruď i břicho porosté chloupky. Čurák byl dlouhý, silný a tmavě hnědý s dlouhou předkožkou. Husté ochlupení skoro zakrývalo tmavě hnědé koule se svraštělou pokožkou. Slavomír již obratně připoutal Arnošta a zavázal mu oči.

Já si vzal připravený zelený prut, stáhl kalhoty a přistoupil k vyzývavě čnicí prdeli, která byla jemně porostlá chlupy. Ochlupení pokračovalo na stehna a lýtka. Mezi pŭlkami byl porost tak hustý, že zakrýval stažený otvor. Vnitřní strany jamky mezi pŭkami byly tmavě hnědé. Zadek byl již svalnatě pevný a svažoval se ke štíhlému pasu. Pleť byla světlá, ale ne bílá. Silný a dlouhý pták vyčníval z hustého ochlupení, stejně jako koule. Položil jsem konec prutu doprostřed prdele. Vzdálenost byla dobrá. Pak jsem s rozmachem prudce švihl. Zasvištělo to a pleskla rána, tělo se zazmítalo, napjalo k prsknutí a na prdeli naběhl dlouhý pruh, přerušený uprostřed mezerou mezi pŭlkami. Druhá rána dopadla přesně vedle první. Kluk už hlasitě zaječel, já si honil péro a při tom znovu mířil a řezal. Hned vedle se objevil další pruh. Postupoval jsem systematicky od spodní části prdele nahoru. Kluk ječel ještě víc, zmítal se, začal se potit. Pruhy byly uprostřed bělavé a po stranách ostře rudé. Vysázel jsem za značného nářku deset ran. Jekot kluka mě silně motivoval. Stále jsem nemohl odtrhnout oči od prdele. Byla již pokryta červenými proužky, které se slily v jednolitou plochu. Na vzdálenější straně byly proužky tmavě rudofialové s bílým středem. Obešel jsem kozu a pokračoval na druhé straně. Znovu jsem pečlivě odměřil vzdálenost a po jedenácté švihl. Ozvalo se svištivé šlehnutí a další zařvání bitého.

Rány jsem uštědřoval s velkou silou, pomalu a beze spěchu. Kluk se intenzivně třásl, tělo bylo napjaté včetně špiček prstů, ty se pohybovaly dopředu a dozadu. Prdel byla sytě rudá, fialová jelita naskočila už na obou pŭlkách. Při devatenácté ráně se kůže trochu prosekla a prosákly jasně červené krůpěje. Vyřal jsem ještě dvacátou ránu a hned vedle se objevila další řada červených kapek, které se slily, ale nestekly.

Odhodil jsem prut a opět si musel přestat honit ptáka, abych celou dávku semene předčasně nevystříkal. Natáhl jsem si kalhoty. Slavomír odvázal Arnošta a já se naposled kochal výsledkem své práce. Arnošt se s kalhotami v ruce potácel ke dveřím, z očí mu tekly ještě slzy, teklo mu i z nosu, záda byla zalitá potem. Slavomír zavřel dveře a zamkl. Zůstali jsme sami. Promluvil jsem první: “Teď už máme čas

jenom pro sebe. Frackové jsou pryč. Slavomír chtěl taky dostat na holou, tak já mu konečně nařežu, když Zbyšku dovolíš“.

Zbyšek chvíli mlčel a pak řekl: „Já sám rád vyplácím na holou, ale chtěl bych taky dostat. Naposled jsem dostával od táty a mistra, ale to bylo už hodně dávno. Docela se na to těším, ale neměl jsem nikoho, kdo by mi splnil sen, až teď přišel Bořivoj a všechno si můžu splnit a realizovat. Takže to uděláme takhle. Všichni se nejdřív vysvěčeme donaha. Pak lehnu na kozu já a Bořek naseká mě. Druhej budeš ty Slavomíre, až dostaneš na holou tak tě nejdřív vošukám já a hned Bořek. Jste oba spokojení?“

Byl jsem skoro bez sebe radostí. Oba dva se Slavomírem jsme kývali hlavami na souhlas. Všichni jsme se vysvěkli donaha. Vyměnil jsem ještě jednu svíčku ve svícnu za jinou, protože dohořívala. Mistr Zbyšek se položil na „koku“. Slavomír se na nic neptal a připoutal ho, tak jako kluky, při každém výprasku. Zeptal jsem se ho čím bude chtít dostat a kolik ran. „Chtěl bych dostat tím pěkným novým řemenem, co přinesl Slavomír dvacet pět ran“, odpověděl Zbyšek. Se zalíbením jsem si prohlížel svalnaté tělo. Veliká bílá prdel čněla do výšky, mě to silně vzrušovalo, ze žaludu mi odkapávala vazká šťáva.

Položil jsem ruce na pevné půlky a dlaněmi jsem je roztáhl. Rýha svěrače se uvolnila, vytvořila kulatou díрку. Položil jsem na jamku jazyk a začal jemně lízat. Zbyšek slastně funěl. Přejížděl jsem jazykem od dírky ke koulím a pak jsem stáhl předkožku z vlhkého žaludu. Zezadu jsem začal kouřit naběhlého čuráka, při tom jsem Zbyška jemně pleskal dlaní přes vystrčené půlky. Lehce se třásl. Lechtal jsem ho prsty ruky po stehnech, zádech a mezi půlkami. Dotýkal jsem se ho pod krkem až k bradavkám. Nakonec jsem naslinil ukazovák a dráždil svěrač, do kterého jsem vnikal. Pak jsem uchopil řemen a postavil se ke „koze“. Položil jsem řemen na půlky, abych odměřil vzdálenost, zaměřil jsem pohled na prdel. Mezi půlkami svítily zlaté chloupky. Konečně jsem šlehl, Zbyšek ležel uvolněně, žhavý pruh vystoupil. Znovu jsem zaměřil. Sázal jsem jednu ránu za druhou jen slabou silou. Zbyšek rychle dýchal, zatímco rány šťavnatě dopadaly a prdel se postupně celá zaplnila stěle červenou barvou.

Zbyšek slastně vzdychal. Po desáté ráně jsem přešel na druhou stranu a šlehl pětkrát silněji. Prdel byla uvolněná a od bílé pokožky na stehnech se odrážely světlečervené plochy. Pečlivě jsem znovu zaměřil a vedl švih silou. Rána se rozlehla. Půlky se sevřely a uvolnily. Znovu jsem šlehl a ještě a ještě. Další rány byly umístěny vši silou až do dvacáté. Zbyšek hlasitě sténal slastí. Začal jsem mu ze zadu dlouze a pomalu honit péro. Žalud se rychle objevoval a ukrýval v předkožce, vazké kapičky zvlhčovaly žalud. Přešel jsem na druhou stranu, rovnou zaměřil pohled na zadek, půlky už byly sytě rudé, jen mezi nimi svítla bílá prohlubenina.

Odměřil jsem vzdálenost a opět vši silou šlehl do pružného masa. Zbyšek sevřel a uvolnil svaly, vzdychal a funěl blahem. Napočtl jsem ještě čtyři poctivé šlehance. Prdel byla rudá s několika fialovými skvrnami po konci řemenu. Slavomír ho odvázal,

on vstal a se zrychleným dechem přerušovaně řekl: “Bylo to božské, dík, strašně moc děkuju.”

Pak se posadil do křesla, aby dobře viděl. Prohlížel jsem si konečně nahého Slavomíra. Viděl jsem vzrušeného kluka, skoro devatenáctiletého. Světlehnědá hříva vlasů volně visela kolem hlavy. Růžovo hnědé bradavky vystupovaly z hladkých prsou. Měl ohromného ptáka, který byl prohnutý a kolmo čněl k pupíku, překvapilo mě to příjemně. Tlustý úd byl u kořene trochu tenčí a rozšiřoval se směrem vzhůru k velikému lesklému žaludu. Pod čurákem se houpaly velké koule. Ochlupení bylo kudrnaté jen nad ptákem. Pleť byla hladká a světlá.

Slavomír promluvil: “Bořku, uděláš mně všechno taky tak jako jsi to udělal mistrovi? Mně se to strašně líbilo.” Spolehni se, my tě pak ještě vošukáme. Už tě někdo píchal?” ptal jsem se. „Ještě ne,“ hlesl. „Bude tě to ze začátku bolet, ale to postupně odezní. Ječet povoleno, tak si lehni!“ poručil jsem mu.

Důkladně jsem ho připoutal. Postavil jsem se za něj a sledoval vyšpulenou hladkou bílou prdel. Pevné svaly byly hodně kypré. Začal jsem do nich prsty a silně roztáhl. Dírka se rozšířila a prohloubila. Růžový otvůrek se leskl. Začal jsem ho dráždit špičkou jazyka a sunul ji do horké hloubky. Rukou jsem hladil koule a honil zezadu toho ohromného ptáka. Ze žaludu odkapával čirý pramínek. Jazykem jsem objížděl otvor a sjížděl až ke koulím, obě jsem chtěl vcucnout do pusy, ale šlo to jen s jednou. Slavomír se třásl blahem, vzdychal: „Ještě, ještě, ještě“.

Přiložil jsem rty na kruhovou díрку, sál jsem dovnitř a nepřestával dráždit jazykem. Hladil jsem ho také po vnitřku stehen, pod krkem, na břicho, při tom jsem ho jemně plácal přes masité pŕlky. Slastné vzdychání pokračovalo. Nakonec jsem naslinil ukazovák, nasadil na díрку a vsunul. Dlouze jsem projížděl stažený otvor, až se uvolnil a začal sám rozevírat. Pak jsem uchopil řemen, přistoupil ke koze zaměřil se na krásnou prdel a šlehl. Řemen zasvištěl a dopadl. Levou rukou jsem si honil ptáka, užíval jsem si slastný pocit a pravou sázel deset mírnějších ran. Prdel se postupně barvila do červena. Pták mohutně trčel mezi stehny tak, že jsem musel důkladně mířit, abych ho nezasáhl řemenem. Klekl jsem si a začal ho kouřit. Slavomír hlasitě sténal blahem, vyrážel ze sebe: “Ano, ano, ano, víc!”

Dráždil jsem jazykem žalud. Usoudil jsem, že by to mohlo stačit, obešel „kozou“ a začal znovu vyplácet. Rány jsem vedl silněji. Šlehy řemenu již byly citelnější. Prdel trochu víc zčervenala, napočítal jsem do patnácti. Znovu jsem přestal a začal lehce Slavomíra dráždit na bradavkách. Pak jsem se postavil a položil řemen na pŕlky, zaměřil a vši silou sekl. Pak ještě a znovu. Další rány byly vždy trochu silnější, až do dvaceti. Slavomír v tranzu ječel: “Ještě, ještě, ještě.”

Rychle jsem vyměnil stranu a znovu vši silou řezal. Rány se rozléhaly a já co nejsilněji bil do chvějícího se rudého masa. Pŕlky se barvily do ostře ruda, přibývalo fialových skvrn. Slavomír stále ječel: “Ještě, ještě“ Dvacet pět.

Odhodil jsem řemen a padl do křesla. Zbyšek se postavil a s čurákem čnějícím nahoru popošel ke „koze“. Žalud byl odhalený, sledoval jsem jak dlaní několikrát pleskl do rudého masa. Pak nasadil žalud na otvor a zarazil. Slavomír hlasitě zaječel boslestí a blahem. Zbyšek zběsile přirážel. Prdel se mu rozevírala a svírala, koule a stehna mu pleskaly.

Vstal jsem a rukou ho začal hladit přes pŕlky, zajížděl jsem až k dírci a zezadu ke koulím. Přirážení se zrychlovalo. Ozvalo se strašné zařvání, jeho tělo se prohnulo dozadu a na chvíli ztuhlo. Semeno stříkalo do nitra. Pak se uvolnil a vrávoravě posadil. Nadešel můj čas. Postavil jsem se Slavomírovi mezi nohy. Dlaněmi jsem oddálil žhavé pŕlky a viděl zcela uvolněný a otevřený rudý otvor. Položil jsem na něj žalud a on vklouzl do střeva až ke kořeni čuráka. Odspodu jsem přes prkno objal tělo Slavomíra a stále rychleji přirážel. Uvolněný svěrač horce obepínal tělo údu. Cítil jsem žhavé dotyky Slavomírovy prdele. Vzrušení postupovalo, divoká rozkoš mnou projela při výstřiku semene do nitra. Uvědomil jsem si, že táhle skučím slastí a chvěji se. Pozvolna jsem se uvolnil a klekl si, uchopil jsem naběhlého ohromného čuráka Slavomíra a zběsile ho kouřil. Slavomír opět ječel blahem, pak znovu vysoce zaječel a já cítil jak se mi prudce řine velká dávka semene do pusy, vše jsem ihned spolkl.

Opilý rozkoší jsem Slavomíra odpoutal od „kozy“. Slavomír mi zmámeně padl kolem krku a šeptal: „Nádhera, nádhera. Moc děkuju, bylo to skvělý.“ Všichni tři jsme pak odpočívali a uklidňovali se. Dech se začal zpomalovat, my se vraceli z výšek na zem a těšili se na další měsíční vyhodnocení.

Bylo – nebylo ...

www.spankboy.cz